

A futuristic spaceship with a green and white color scheme is shown in flight, angled upwards and to the right. It is set against a vibrant, multi-colored nebula in shades of blue, green, and purple. In the upper left corner, a large, pale planet is visible. The overall scene is set in deep space, filled with stars and a bright light source behind the nebula.

HVEZDNÍ VANDRÁCI

Vlado Ríša

Vlado Ríša

HVĚZDNÍ VANDRÁCI

XB-1

2015

Vlado Ríša: Hvězdní vandráci

Copyright © 2015 Vlado Ríša

Illustrations © 2015 Marianna Alferova

Publisher © Golem Ríša a XB-1

ISBN 978-80-905300-4-1

Kapitola 1.

1.

Bylo už poměrně pozdě a v hospodě bylo nahuleno tak, že hostinský Sam Jednovoko měl co dělat, aby zahlídl žíznivce stojící před ním u výčepního pultu. Otřel si zpocenou tvář do hadru, kterým před chvílí leštil plastově mahagonovou desku před sebou. Zašklebil se, protože utěrka sice byla příjemně chladná, ale taky smrděla jako dva měsíce neprané ponožky.

Z mraku kouře před ním se vynořil obrovský stín, který nabral na obrysech, jak se chlap k němu naklonil a zařval mu do ucha:

„Kde najdu Mařáka?“

„Co bys mu chtěl?“ zaječel Sam, aby přehlušil okolní randál.

Z kouře se vynořila ruka, která ho drapsla pod mohutným tučným krkem, bez problémů ho objala a zdvihla do vzduchu. Tohle Sam už nezažil od dětských let, hlavně vzhledem k tomu, že vážil dobrých sto třicet kilo.

„Do toho ti nic není!“ Hlas nebyl zvlášť přívětivý a Samovi začal docházet vzduch.

Proto neodpověděl, mávl rukou kamsi vpravo, a to obrovi stačilo. Pustil Sama a hostinský dopadl na podlahu tak tvrdě až heknul.

Obr zmizel v kouři naznačeným směrem. Sam sáhl pod pult, kde měl v držáku Colt 206, ale neodvážil se

ho vytáhnout. Když to udělal naposledy, stálo ho dost práce, než se zbavil všech mrtvol a uplatil policajty, aby se tvářili, že opravy hospody jsou vlastně dávno plánovanou rekonstrukcí.

Jarmil Mařák, drobný chlapík s dlouhými vlasy barvy pochcané slámy, jak mu říkali dobří kamarádi, si pohrával s napůl vypitým pivem. Bylo to dneska už jeho páté, takže pomalu, ale jistě začínal upadat do obvyklé deprese.

„Když jsem se narodil, máma byla našťvaná. Slibovali jí dceru a narodil se neduživej kluk. Vymazlený jméno Jarmila bylo k ničemu... no, k ničemu asi ne, když si ho upravila a vytočila tím fotra. Takže jsem Jarmil. Ještěže mám normální příjmení. Doma v Česku je v pohodě, ale když vyjedu mimo, komolí mi ho úplně bez obav. Takovejch je ale dvanáct do tuctu...“

Říkají nám vesmírní vandráci, lovci pokladů, ale nejvíc šmejdi. Já tomu rozumím tak, že vandrujeme po hvězdách... co se týče těch šmejdů, podle mě je to to kvůli tomu, že šmejdíme vesmírem a hledáme zajímavé a ztracené věci. Jiní si to vysvětlují jinak, že ukradneme na co přijdeme. I takoví mezi námi jsou a ti jsou pak bohatí a slavní, tedy pokud se jim to povede a nechytí je při tom, nebo je neošulí jako mě,“ málem mu spadla slza do piva, jak se začal litovat. „Kdyby ta moje šlupka nebyla tak mrňavá a postarší, tak bych se třeba mohl dostat až na Kentaura a tam... Zase na druhou stranu, když uvážím, že jsem ji zdědil po...“

Další sebelítost ho okamžitě přešla, když proti němu dosedl chlap tříkrát větší, než byl on sám. Okamžitě vycítil kšeft a byl střízlivý a klidný jako moře po ránu.

Sam se přiřítíl s pivem takovou rychlostí, až mu břicho pod špinavou košilí nadskakovalo. Chlap ho lehkým pohybem ruky odmítl a zařval:

„Velkej rum! Pro oba!“

„Rum nepiju!“ křikl Jarmil a uchopil pivo pevněji, jako kdyby hrozilo nebezpečí, že mu ho někdo vezme.

„Mám pro tebe kšeft, mrňousi!“ řekl obrovitý holo-
hlavý chlap, když Sam položil na stůl dva velké rummy, které výjimečně nebyly podměrečné, a při odchodu zapnul antihlukovou ochranu.

Od té chvíle bylo kolem nich ticho jako v hrobě nebo ve vesmíru. Mařák se urazil. Neměl rád, když mu někdo připomínal malou postavu. Na druhou stranu se neurazil zase tak moc, protože kšeft je kšeft.

„Mám mapu a potřebuju tam odvízt. Když to provedeš šikovně, tak dostaneš deset tisíc.“

„Silasů nebo dolsů?“ zeptal se Jarmil.

„Řek sem, že jde o kšeft a ne rodinnej vejlet,“ ušklíbl se obr a přešel si rukou plešatou hlavu, která se mu začínala lesknout potem.

Vedro v hospodě se už na něm začínalo podepisovat. Že by tak zapůsobily ty dva rummy, které do sebe kopl se zručností starého námořníka, s tím Jarmil nepočítal.

„Takže se budeme bavit vážně. Samozřejmě, že jde o dolsy. A to je záloha. Když to vyjde, dostaneš třikrát tolik.“

Teď se pro změnu začal potit Jarmil.

„Čtyřicet tisíc se nedává jen tak za nic,“ pomyslel si trochu vyplašeně a zhluboka se napil piva.

„Odlétáme zítra. Doufám, že máš loď připravenou.“

„Kam to bude?“ chtěl vědět Jarmil. „A koho mám nahlásit jako pasažéra? Předpokládám, že letíte s sebou.“

„Předpokládáš správně. Kam to bude, zatím nemušíš vědět. Do knihy odletů nahlásíš zkušební let do prostoru.“

„Vyzná se,“ pomyslel si Jarmil a zlehka pokrčil rameny.

„Dodělej ty opravy, které jsi začal, tady máš zálohu.“ Muž vytáhl z kapsy váček a vytukal na něm částku.

„Řekni mi číslo účtu...“

2.

Stará záplatovaná rachotina, tak své lodi Jarmil v duchu říkal a tak také zvenčí vypadala, se zhoupla na amortizátorech a odlepila se od země. Uvnitř to bylo trochu lepší. Moderní vybavení, jen sem tam nějaká ta zbastlená oprava. Už dávno to nebyla *Jarní kráska*.

Jarmil seděl na pilotním křesle a sledoval start. Jeho nynější zaměstnavatel Zdeno Novotny, obrovitý a svalnatý čtyřicátník se zelenýma očima a holou hlavou, seděl vedle něj.

„Tak řeknete mi konečně kam to bude?“ nevydržel Jarmil, když opustili zemskou atmosféru.

„Tady máš souřadnice,“ Zdeno zaklonil hlavu a vychrtil ze sebe řadu čísel.

Jarmil je automaticky zapisoval do navigačního počítače. Když byl u posledního čtyřčíslí, zarazil se. Nevěřicně se podíval na svého chleboďárce:

„Vy chcete na Hada čtyřicet tři? Tam nás vládní satelity rozstřílejí na hadry! Ta planeta je zavřená už jak tři sta let!“

Strach mu sevřel žaludek a naskočila husí kůže.

„Od toho jsem si vzal s sebou tebe, protože ty se tam

dostaneš. Už jsi tam byl!“ odsekl obr tiše, ale důrazně.

„Já jsem tam...“, pokusil se odporovat Jarmil, ale zmlkl, když uviděl předmět v Zdenově ruce.

Byl to pacifikátor, jeden ze tří, které z Hada přivezl a také jedna z mála věcí, o nichž se vědělo, jak je použít.

Matný kovový váleček, dlouhý asi jako dlaň, s pěti různobarevnými tlačítky. Při stisknutí určité sekvence vysílal záření paralyzující lidskou nervovou soustavu. Nejslabší způsobovalo strnulost na několik minut, nejsilnější zabíjelo.

Na Zemi jich bylo i s těmi, co přivezl on, celkem osm. Ty, které kdysi našla oficiální výprava měly nazeleňalou barvu, ty, co přivezl on, byly narudlé. Trvalo dobrých patnáct let, než rozluštili způsob jejich využití. Jarmil se ušklíbl, když si vzpomněl, jak jim učitel vykládal o obětech, které si pacifikátor vyžádal a díky nimž Hada uzavřeli.

„Kde jste to...“

„Do toho ti nic není!“ usekl Novotný Jarmilovu otázku. „Podstatné je, že to umím použít.“

Výhružka v jeho hlasu byla zcela zjevná.

Jarmil pokrčil rameny, ale dobře mu po těle nebylo: „Jsme na tom stejně. Beze mě se nedostanete ani tam, ani zpátky“, poznamenal a doufal, že si tak zajistil bezpečnost, alespoň na nějakou dobu. „A těžko byste vysvětloval, proč jste tak blízko Hada.“

Bylo mu jasné, že obrovitý chlap není parťák do nebezpečí. Klidně ho odkopne, když to pro něj bude výhodné, nebo udělá ještě něco daleko horšího.

„No, dobře,“ Zdenovy koutky se stáhly dolů v náznak otrávenosti.

Jarmil dokončil směrovou sekvenci a na konci změnil poslední číslo. Nechtěl se dostat skokem příliš blízko k Hadovi.

3.

Vynořili se z podprostoru nedaleko místa, které vybral. Jarmil se před chvílí vzbudil, nasnídal, oholil a nyní byl plný energie. Sklonil se k navigačnímu počítači a začal pracovat.

„Co to děláš?“ bručivý hlas Novotného ho vytrhl ze zamyšlení.

„Musím najít šikový proud meteoritů, s nímž bychom se nenápadně svezli k Hadovi. Naštěstí jich je tu dost, takže snad nebudeme muset čekat dlouho.“

Jarmil nakrčil nos. Byli v lodi už deset dní a jeho zaměstnavatel zatím nepoužil sprchový kout; bylo to dost znát.

„Až se vrátíme, budu to tu muset vydezinfikovat a nalít do klimošky aspoň litr dezodorantu,“ pomyslel si nespokojeně.

„Tak si pospěš, nechci tu strávit mládí!“

Jarmil se jedním očkem mrkl na Novotného pleš a pomyslel si něco o nedostatku sebekritiky.

4.

„Hele, šmejde,“ zaburácel Novotny až se stěny lodi zatřásly, „rychlejc by to nešlo?“

„Jestli se vám to, pane, nelíbí,“ Jarmil se díval na narudlý váleček, kterým si Novotny významně pohazoval, „můžete si vystoupit a tak tři, čtyři kilometry od

lodi zapnout korekční motorky. Zaručuju vám, že do pár vteřin vás už nic trápit nebude. Prošmejdl jsem to tady důkladně a jinak to nejde. A ani takhle ještě nemáme jistotu, že se to povede. Když všechno půjde dobře, budeme muset ještě odstartovat. A na to jsou satelity taky docela háklivé.“

„Cože?“ Novotny vyvalil oči, až mu málem vypadly.
„O tom jsi nic neřikal!“

„Nikdo se mě neptal,“ opáčil klidně Jarmil a dovolil si malý úsměv.

Získal pár bodů pro život.

„A ostatně bych docela rád věděl, co vlastně na Hadovi budeme hledat? Nebo chcete sbírat všechno, co se nám nachomejtne pod ruku?“

„Potřebuju, abys přistál na těchhle souřadnicích,“ opakovala se situace zpřed několika dní a Novotny ze sebe vychrlil proud číslic. „Odtamtud to už bude kousek. Pak použijeme mapu, o který jsem se zmiňoval.“

Jarmil kývl a řekl:

„To by neměl být až takový problém. Mimochodem, slyšel jsem dobře, že jste říkal: použijeme? Vy nepůjdetě sám?“

„Samozřejmě, že nepůjdu sám. Musíme vyzvednout něco, co tam zanechal můj parťák při nepodařené expedici před pár lety.“

„Žádná taková expedice tu nebyla,“ zavrtěl hlavou Jarmil. „To bych se o tom určitě dozvěděl.“

„Slyšel jsi něco o Pískavém Danovi?“

Jarmil se zarazil.

„Jasně. Ten zmizel...“

... před pár lety na Hadovi,“ doplnil Novotny. „A to, co tady našel, chci! Patří mi to!“

5.

Přistáli v dlouhém údolí, které prořezávalo vysoké hory. Vypadalo, jako kdyby se kdysi nějaký obr rozhodl ukrojit si kus pohoří a rozdělil ho přímým řezem nestvůrně velkým nožem. Asi sto metrů od lodi tekł potok, celé dno údolí bylo porostlé svěží zelenou trávou. Úbočí hor pokrývaly lesy a z dálky stromy vypadaly jako jehličnany. Zblízka už to tak jasné nebylo.

V dálce před nimi se k nebi tyčila kovová věž.

Bylo ráno a před sebou měli šestnáctihodinový místní den pod narudlým sluncem.

„Jak je vysoká?“ zeptal se Jarmil.

„Ty to nedokážeš odhadnout?“ šklebil se Novotny.

„Nevím, jak jsme od ní daleko,“ pokrčil rameny drobný pilot.

„Deset kilometrů,“ řekl Zdenko Novotny, „a ta věž měří něco přes kilometr.“

Jarmil rozhodil rukama.

„Co z toho? Takových jsou, pokud vím, na Hadovi desítky. Prázdné a vybrakované.“

„Jdeme k ní. Tahle je trochu jiná.“

„*To vím taky,*“ pomyslel si Jarmil. „*Jinak bychom se sem nehnali.*“

„Chci odtud vypadnout co nejdřív. Nelíbí se mi tady.“

S tím Jarmil jenom souhlasil. Na Hadovi si člověk nikdy nebyl jistý, na jaký artefakt narazí a co ta věc mu udělá. Většina z nich však měla následky „definitivní“.

Jarmil zašel do skladu, kde měl připravenou výbavu, protože s nějakým pěším přesunem počítal. Byl rád, že může nechat skafandr v lodi, na Hadovi nebyl potřeba a proti artefaktům Hadů stejně nebyl k ničemu. Novotny ho následoval. Jediné, co si s sebou vzal, byla laserová pistole. Tomu se Mařák jenom pousmál. Sám si nazul vysoké boty, protože nechtěl, aby mu po holých nohách lezly krutonožky, místní forma stonožek o velikosti štangle uheráku. Sice jsou neškodné, ale lidé se stejně nemohou zbavit nepříjemného pocitu z dotyku něčeho, co vypadá jako štětinatá žízala. V batohu měl věci, které se mu mohly hodit při zkoumání věže. Byl přesvědčený, že to nebude zrovna nejjednodušší práce.

Novotny vyrazil z lodi jako nakopnutý šutr a mířil přímo k věži. Jarmil ho následoval a v duchu odhadoval, jak dlouho obrovitý chlap vydrží takové tempo.

Ušli dobrých šest kilometrů, když narazili na první trosky. Byly to vysoké průsvitné sloupy, vzdálené od sebe padesát metrů. Některé byly nakloněné, jiné zlomené, další stály rovně, tak, jak je kdysi Hadí postavili.

Vypadalo to, jako kdyby značily cestu k věži. Novotny rázoval stále stejně rychle a Jarmil už začínal funět. Přece jen byl menší, měl kratší nohy a nesl náklad byt nevelký. Do očí mu tekla pot, i když tu nebylo žádné zvláštní vedro. Rudé slunce posílalo planetám, které ho obíhaly méně tepla, než naše Slunce a Jarmil z toho měl upřímnou radost. Už dvakrát se zastavil u potoka, po jehož březích šli, aby se osvěžil a napil.

Nedlouho poté se Novotny zahrnul doprava. Jarmil se nerozhodně zastavil na cestě, ale pak obra následoval do houštin. Ušli asi sto metrů, když narazili na loď

stejně velkou, jako měl Jarmil. Nevypadala poškozeně, ale u otevřeného vchodu ležela lidská kostra a vedle ní na zemi kreslitové pouzdro.

„Hodnež kluk,“ zabručel polohlasně Novotny a sehnul se k pouzdru. Pak přezíravě kopl do kostry, která se s tichým zachrastěním rozsypala. „Neměl ses pokoušet mě podrazit, Hvízdálku. Já se vždycky zajistím.“

Otočil se a vyrazil zpátky k cestě. Mařák ho beze slova následoval.

Věž byla obrovská. Zblízka však už nevypadala tak majestátně jako z dálky. Podepsal se na ní čas, kdy se o ni nikdo nestaral. To však neznamenal, že by musela být nefunkční.

Vyšli na kruhovitou pláň, která ji obklopovala, a Jarmil uviděl první vraky. Neforemné kusy spečeného železa dokazovaly, že laserová obrana věže bývala velmi efektivní. Otázkou bylo, nakolik funkční je nyní.

Mařák se zastavil a tázavě se podíval na svého zaměstnavatele. Novotny pokrčil rameny a ušklíbl se.

„Snad nemáš naděláno v kalhotách?“

„Nechtěl bych skončit jako támhle ty vraky,“ odsekl Jarmil a ukázal na nejbližší zrezavělé hroudy.

„Nefungovala už před pěti lety, tak není důvod...“

„Když jste si tak jistý,“ podrbal se v rozpacích Mařák na nose, „tak můžeme jít.“

„Správně,“ kývl Novotny. „Jdi první!“

„Proč bych měl...?“ začal Jarmil, ale zmlkl, když uviděl v Novotného ruce laserovou pistoli.

„Protože jsem to řekl,“ odsekl Novotny.

„Hm, to je přesvědčivý argument,“ Jarmilův pohled výmluvně směřoval k pistoli.

„Vidíš ten tmavý otvor? Tak k němu míříme.“
Jarmil si nadhodil vak na zádech a vydal se k věži.

Vstup byl otevřený a byl obrovský. Mohl mít tak dvacet metrů na šířku a právě tolik na výšku. U levé strany otevřených vrat stál bojový robot. Pozemský bojový robot Rustam. Nejlepší, jaký kdy Rusové vyrobili pro boje v arénách. Byl pět a půl metru vysoký a podobal se člověku do té míry, že měl dvě nohy, dvě ruce - v levé měl zabudovaný jiskrový kanón, pravá sloužila jako manipulátor. do pravého nárameníku zabudovali raketomet. Měl jedinou nevýhodu, zkonstruovali ho totiž pro vynikajícího bojovníka, Golovačeva, ten jediný byl schopný využít jeho fantastických vlastností, palebné síly, obratnosti a rychlosti. Jak se robot dostal na Hada bylo Jarmilovi záhadou. Rus už byl dvacet let mrtvý, ale jeho sláva stále nepohasínala. A jeho bojový robot byl vystavený v moskevském VDNCH.

Jarmil se díval s pootevřenými ústy na obrovského robota pokrytého tenkou vrstvou prachu.

„Jo, Rusové mají doma jenom repliku. Tohle je originál. Stálo mě to dost, ale koupit se dá všechno, když máš dostatek šuftíků.“

„Čeho?“ nepochopil Jarmil na první pokus.

„Peněz, blbe!“ štěkavě se rozesmál Novotny.

„Aha,“ Jarmil se provinile zašklebil.

„A proto jsem si tě taky mimo jiné vybral,“ zachrochtal Novotny, zřejmě to měl vbýt smích. „Golovačev byl prcek a nikdo velkej, jako třeba já, se do kabiny nevejde. Kromě toho jsi, pokud jsou mé informace správné, a ty správné jsou, kdysi v aréně bojoval za Česko.“

„Jo,“ kývl Jarmil, „ale jenom v malých konfliktech. Do první ligy jsem se nikdy nedostal.“

„Takže tohle bude tvůj úkol - sedneš si do něj a půjdeš podle mapy dovnitř. Vyzvedneš Zelený diamant...“

„Cože?“ obočí vyjelo Jarmilovi až na čelo. „Tady je Zelený...“

„Samozřejmě, jinak bych se nenamáhal,“ nadutost z Novotného jen ukapávala. „Co si cestou najdeš, jako třeba tohle,“ vyhodil pacifikátor do vzduchu a zase ho obratně svou ploutvovitou rukou chytil, „je tvoje. Stejně z toho nezbohatneš, protože seš mizernej obchodník a nemáš ty správný konexe. Vždyť i tyhle jsi prodal za mizernejch patnáct tisíc za kus. A mně ho nabízeli za milion, a to ještě není nijak vyhnaná cena. Pravda, dostal jsem ho zadarmo... No, přesněji řečeno, stálo mě to pár tisícovek a taky pytel cementu.“

Jarmil se v duchu otřásl. S betonovými botami se koupat nechtěl. Slyšel, že se ta móda z třicátých let dvacátého století zase mezi určitými lidmi rozšířila.

„Počkám na tebe venku. A rád bych, aby ses nevrátil jako Roman, co tu byl s Danem, rozsekanej na sračku a bez věcí.“

„Robot vypadá nepoškozeně,“ namítl Jarmil a po zádech mu přebíhaly vlny strachu velké jako tsunami.

Novotny se mu od začátku příliš nezamlouval, ale to, jak jím manipuloval a nechával ho za sebe dělat nebezpečné práce, se mu zajídalo čím dál víc.

„Nahraju ti do Rustama mapu, poslední verze bude tady,“ potřepal Novotny pouzdrem, které sebral u Danovy lodě.“

„Kolik máme času?“ zajímal se Jarmil. „Ovládnout Rustama není jednoduché. Nejsem Golovačev...“

„To teda nejsi,“ zalykal se řehotem Novotny a jeho smích připomínal skoro ucpaný odtok napůl vypuštěné vany. „Ten tady chcípnul před dvaceti lety s Menendézem. Tedy, na úplně jiném místě. Jeho poslední bitvu pak za něj vybojovali dvojníci,“ opět se znovu rozřehotal Novotny. „Jak lidskej, tak robotí. A proto taky prohrál. Neměl proti von Richthoferovi nejmenší šanci.“

„Tak proto se jenom bránil. To nebyl Golovačev, mistr promyšlených útoků a neskutečné rychlosti taktického myšlení...“

„Dám ti tři hodiny, aby ses s ním seznámil.“

Jarmil si oddechl. Novotny nemusel vědět, že kdysi strávil na Rustamově simulátoru desítky hodin, když si přehrával Golovačevovy vítězné souboje.

„To nejde. Kdoví s čím se tam potkám, a jestli ho nebudu mít zmáknutýho, tak jsem...“

„V prdeli,“ zašklebil se spokojeně Novotny. „Proto se budeš muset setsakra snažit. Od doby Golovačeva se na leccos přišlo, takže Rustam je na mnohé věci, které ho překvapily, připravený.“

Novotny přistoupil k Rustamově levé noze a přitiskl pacifikátor do prohlubně s konektory. Stiskl několik tlačítek na válečku, z něj se vysunuly tenké šlahounovité výhonky a zajely do otvorů konektoru. Do opačného konce pacifikátoru vsunul Zdeno kartu o velikosti nehtu, kterou vytřepal z pouzdra. Obrovitý muž pronesl několik tichých slov, která Jarmil překvapený, co všechno pacifikátor dokáže, nezaslechl. Netrvalo dlouho a vousky se opět zatáhly a Novotny od robota ustoupil.

„Je tvůj,“ prohodil konverzačním tónem, „a máš tři hodiny. Pak půjdeš dovnitř!“

Jarmil obešel robota a po nenápadném žebříčku na levé noze vyšplhal na plošinku uprostřed robotových zad. Opět cítil to rozechvělé vzrušení jako před každým bojem. Trochu se mu trásly ruce, přece jen to bylo už hezkejš pár let, co naposledy lezl do bojového robota a měl před sebou celou arénu.

6.

Rustam uháněl osmdesátikilometrovou rychlostí údolím a Jarmil měl děsnou chuť nechat ho doběhnout k lodi, naskočit do ní a zmizet odtud. Novotny jako kdyby to vytušil, ozval se mu ve vysílače:

„Mimoходом, vchod do lodě jsem zablokoval pomocí pacifikátora, takže se do ní beze mě nedostaneš.“

Jarmil nad tím v duchu mávl rukou a ušklíbl se. Zdaleka ne všechny věci v jeho lodi fungovaly tak, jak předpokládali konstruktéři. Nadšení z Rustama však pomalu začalo nabírat vrchu. Jarmil, zavěšený v ovládacích prvcích, se pohupoval v rytmu robotích skoků. Prudké zatáčky, skoky, obraty a zaměřování na imaginární nepřátele mu začínaly přecházet do krve. Přece jen hodiny a hodiny v simulátoru o sobě dávaly znát a také bojové zkušenosti se oprašovaly a vynořovaly z hlubin zapomnění.

Jarmil otočil robota k věži a nechal zapnutého autopilota. Věnoval se nyní mapě, kterou mu Novotny do paměti robota nahrál. Byl překvapený faktem, že nemá šplhat nahoru, ale naopak, spustit se do hlubin, až kamsi k základům olbřímí stavby a možná i ještě hlouběji.

Rustam se zastavil vedle mrňavé postavičky Novotneho, který mu sahal někam do pŕlky lýtek.

„Jsem pŕipravený jak nejvíc to jde,“ ohlásil Jarmil.

7.

Rustam produsal otvorem do věže a Jarmil vydechl údivem. Měl pŕed sebou obrovskou kruhovou halu o průměru dobrého kilometru. Na blyštící se podlaze se povalovaly hromádky kostí, jak lidských tak i zvířecích, trosky různých strojů. Na bojovém displeji se pŕed Jarmilem rozsvěcovaly body umístění možných nepřátelských zbraní. Rustam podle jeho instrukcí zamířil mírně vlevo a nabral šedesátku, která mu umožňovala nejen rychlý pŕesun, ale i úhybné manévry.

A velmi rychle je využil. Laserový paprsek rozčísil vzduch, ale to Rustam mu už v cestě nestál. Plavným pohybem uhnul a pokračoval v kličkování mezi prolétajícími paprsky čisté energie.

Robot vypadal jako kdyby tančil.

„*Tak tohle je lepší než finále swangu,*“ pomyslel si Jarmil, když se dlouhým sklouznutím a odskokem do strany vyhnul třem dobře zaměřeným paprskům.

Byl si jistý, že by mu sem tam nějaký ten zásah neškodil, ale nechtěl riskovat. Čistý pŕústřel levého pŕuzoru, který nikdo neopravil, mu napovídal, že se může stát ledacos.

Když se blížil k tmavému pŕůchodu, který byl v hale jeho cílem, vylétla mu vstříc teplem naváděná raketa. Hadi používali podobné zbraně jako lidi, jen jejich technika byla na vyšší úrovni. Z kanónu Rustamově v levé ruce Rustama vylétla zlatá jiskra a pŕivedla rake-

tu k výbuchu. Jarmil vzrušeně zajásal. První trefa po dlouhých letech. Na okamžik byl oslepený nejen Rustam, ale i naváděcí zaměřovače věže.

Do robotova břicha se zakousl laserový paprsek, ale odrazil se od energetického štítu. A další... Signál výdaje energie ve štítu zakolísal.

V té chvíli už Rustam doběhl k otvoru, k němuž mířili.

Chodba byla široká sotva dvacet metrů a právě tak vysoká. Svažovala se prudce dolů, ale ruský bojový robot se s tím vyrovnal excelentně, takže Jarmil si dokonce mohl na chvíli odpočinout.

Občas z chodby vybíhaly vedlejší chodbičky.

Uplynulo dlouhých dvacet minut strmého klesání, když se konečně objevila irisová uzávěra, která mu zahradila cestu.

Jarmil zastavil a rozhlížel se. Na mapě nic takového nebylo. Pomalu se přiblížil a uzávěra se rozvážně rozevřela. Prošel dovnitř a ocitl se v „nevelké“ místnosti ozářené nazelenalým světlem, tak obvyklým u hadích staveb. Byla kruhová a měla v průměru jen necelých třicet metrů.

Jarmil popošel do středu a zastavil se. Robot stál v ostře zeleném kruhu, který se najednou začal propadat. Jarmil s tím počítal, protože o výtahu věděl, jen ho vyděsila hloubka, do níž sjeli. Bylo to určitě víc jak kilometr.

8.

Rustam vstoupil do dalšího pletence chodeb. Tady byly obranné systémy stále ještě ve vynikajícím stavu a palba byla hustá. Bylo jasné, že Rustam ji nemůže ani

přežít, natož jí projít. Jarmil s robotem ustoupil do bezpečí a začal přemýšlet.

Nebyl už daleko od řídicího centra, kde by se měl Zelený krystal nacházet. O této řídicí jednotce se vykládaly legendy. Pár lidí krystal vidělo, nebo to alespoň o sobě tvrdili. Ještě míň s ním mělo zkušenosti. Tvrdilo se, že Golovačev byl jedním z pracovníků mezinárodní expedice, jedné z posledních před uzavřením Hada, a dostal se až k němu. A vlastnosti, které mu krystal předal, z něj udělaly šampiona.

Jarmil se rozhodl. Odpojit se od Rustama a vylezt z něj ven. V paměti měl mapu a věděl, že už je hodně blízko. Vešel do chodby a zatajil dech. Doufal, že bude příliš malým terčem, než aby se na něj obrana zaměřila. Pak si vzpomněl na spálené hromádky ve vstupní hale a už si ani zdaleka nebyl jistý tím, že udělal dobře, když opustil poměrné bezpečí bojového robota.

Několika prvním paprskům rubínových laserů se vyhnul poměrně hladce. Věděl o nich a počítal s nimi. Za další zatáčkou se už setkal s těmi, o nichž nevěděl nic. Musel se spolehnout jen na instinkt, odhad a reakci.

Postupoval pomalu, ale zatím úspěšně. Přece jen zbraně byly stavěny na obří Hady a ne na mrňavého človíčka.

„Ale Novotného by asi trefily,“ ušklíbl se v duchu po jednom z úspěšných odskoků.

Narazil ramenem na kovovou stěnu a zabořilo to. V tom okamžiku stěna povolila a Mařák proletěl do ventilačního systému, kde tvrdě dopadl na podlahu pokrytou vrstvou jemného prachu. Zvířil ho a částičky se mu dostaly do plic. Záchvat kašle trval dobrých pět minut, mezitím se prach opět usadil.

Chodbička vedla souběžně s chodbou, kterou postupoval před tím . Opatrně, aby nedostal další zásah prachem, pokračoval v cestě. Šel správným směrem.

„*Tak tohle jsem měl najít dřív,*“ zajásal nadšeně, když zjistil, že neprochází ani tak ventilací, jako spíš spojovací chodbou mezi palebnými postaveními. Jak pochodoval, vypínal zbraně a připravoval si tak volnou cestu k ústupu.

9.

Odsunul dvířka a vlezl do velké místnosti, jejíž stěny pokrývaly kruhové obrazovky, nyní z velké části osleplé. Uprostřed se nacházel ovládací pult, přizpůsobený velikosti Hadů. Mařák se vyškrábal do obrovitánského křesla, které si jen s největší námahou přitáhl blíž. Díky tomu se konečně dostal na dosah ovládacích prvků. Přivřel oči a promítl si před nimi plánek, který mu dal Novotny. Prsty se mu rozeběhly po tlačítkovém systému a na některých obrazovkách se objevily nepochopitelné obrazce a znaky. Mařák si jich nevšímal, protože jim stejně nerozuměl. Za chvíli se ozvalo výstražné houkání a vzápětí nastalo postupné vypínání celého komplexu s výjimkou zbraní, které takto vypnout nešly.

Jarmil sklouzl z křesla a oběhl ovládací pult. Otevřela se tam dvířka a v jasně rudém úchyty seděl Zelený krystal. Jarmil natáhl ruku, ale rychle jí ucukl. Vytáhl z batohu malý manipulátor a krystal jím uchopil.

Zatáhl.

Krystal se pomalu zvedl ze svého lože. Z dolní čás-

ti vedly vlásečnicovité nožky do odpovídajících otvorů v úchytu. Jarmil jemně škuhl krystalem a několik nožek se utrholo. Vztekla si odfrkl, ale pak si uvědomil, že to stejně není jeho kořist, a tak nad tím v duchu mávl rukou. Zasunul krystal do medirunového váčku, kterých měl s sebou dostatek na případné nálezy. Ozvalo se vysoké zabzučení a otevřela se další dvířka a v nich se objevil druhý Zelený krystal. Tentokrát ho pokrývala jemná vrstva nazelenalého záření. Jarmil ho také uchopil do manipulátoru a zasunul do dalšího váčku.

„*Tohle bude asi náhradní,*“ pomyslel si a chvíli uvažoval kam by ho měl schovat, aby ho Novotny neobjevil a nesebral mu ho. Pak ho vložil do náprsní kapsy kombinézy a doufal, že mu to projde.

Na okamžik zaváhal, jestli nemá k ústupu využít velkou chodbu, která by měla být nyní už skoro bezpečná. Pak se ale rozhodl neriskovat a znovu vlezl do úzké chodbičky a rozběhl se k Rustamovi.

10.

Cestou si všiml dvou irisových clon na druhé straně chodby. Vlezl do ní, uhnul několika výstřelům a doběhl ke clonám. Otevřely se. Jedna místnost byla prázdná jako lodní skladiště potravin po nájezdu krys. Zato druhá skrývala netušené bohatství. Na policích se povalovaly desítky pacifikátorů, lepiskopů, makadel a další a další věci, o jejichž účelu neměl ponětí nejen šmejda Mařák, ale ani jeden člověk na Zemi. Jarmil zůstal stát na prahu s otevřenými ústy a nadějí v srdci.

„*Jestli alespoň něco z toho dopravím domů, tak jsem*

zabezpečenej do smrti smrtoucí , a budu se povalovat na Floridě u moře...“

Snil u otevřeného otvoru dobrých šest vteřin, až ho zafunění uzávěru, který ho málem skřípl, přivedlo zpátky k vědomí. Potřepal hlavou jako pes, když vyleze z vody a vrhl se dovnitř. Do několika větších medirunových váček nastrkal věci, které znal, a také tři novinky. Přivěsil si váčky k opasku a vyšel zpátky na chodbu. Pod jejich tíhou se mu mírně podlamovaly nohy. Hned první laserový paprsek ho zasáhl, protože nedokázal před ním dost rychle uskočit. Naštěstí paprsek zasáhl jeden z váček, co mu visel u pasu, a roztavil ho. Jarmil ho odepnul a odhodil.

Rozeběhl se prakticky přímo a zvyšoval rychlost úměrně tomu, jak se přibližoval k Rustamovi.

Vběhl do malé místnosti, kde robota zanechal. Oběhl ho a jako veverka vyšplhal dovnitř. Když za ním zapadl poklop, zhluboka si oddychl. Čekala ho ještě cesta zpátky, ale nyní si byl už jistý, že všechno dopadne dobře.

Tedy alespoň tady.

11.

Rustam vydusal z obřích vrat kovové věže, přeběhl otevřené prostranství a zastavil se až u prvních stromů. Slunce pálilo ostošest a Jarmilovi došlo, že byl v podzemí hromadu hodin. U jednoho ze stromů stál Novotny a z celé jeho postavy vyzařovalo napětí. Když se robot zastavil a Jarmil z něj vyklouzl, opřel se Novotny rukou o strom, protože ho nohy nechtěly nést. Vzpaatoval se ale tak rychle, že si toho Mařák ani skoro nestačil všimnout.

„Máš?“ chraplavě ze sebe vymáčkl Novotny.

Jarmil mu beze slova podal malý medirunový váček. Novotny ho pootevřel a nakoukl dovnitř. Rozzářil se jako slunce těsně před výbuchem. Pak pečlivě váček uzavřel a zasunul do kapsy kombinézy.

„Máme čtyři hodiny na to, abychom se dostali k lodi,“ řekl Novotny a pak se pátravě podíval na Jarmila, kterému se únavou podlamovaly nohy. „Pak se setmí.“

Teprve nyní na Mařáka dolehlo všechno to vypětí a námaha jak fyzická, tak duševní.

„Dneska už nikam nedojdu,“ hlesl tiše.

„Musíme odtud vypadnout co nejdřív. Nevěřím tomu klidu tady ani za mák,“ zavrčel našťvaně Novotny.

„Já taky, ale jsem úplně grogy,“ pokrčil rameny Jarmil.

„Pak je jediná možnost,“ popleskal Novotny kovovou nohu Rustama. „Zalezeš ještě jednou dovnitř a doneseš mě k lodi.“

„To by mohlo jít,“ odpověděl po krátkém váhání Jarmil.

12.

Do lodi se dovlekl krokem, který by mu nezáviděl ani stoletý zcela chromý penzista. Než za sebou zabouchl vstupní poklop, obrátil se k osaměle stojícímu robotovi.

„To je škoda, že se sem nevejde,“ pomyslel si smutně. „Možná bych za něj dostal víc než za všechny ty hračky, které jsem přinesl. Stejně mě zase ošídí.“

Okamžitě zamířil do řídicí kabiny a usedl na pilotní křeslo. Ve známém prostředí z něj spadla veškerá úna-

va. Sklonil se k počítači a spustil vyhledávací programy.

„Máme neskutečnou kliku,“ prohodil za pár minut k vedle stojícímu Novotnému.

„Jak to myslíš?“ povytáhl obr huňaté obočí až nahoru k pleši.

„Když se mi podaří nastavit startovací program do dvaceti minut, chytíme meteoritický proud, který nás schová.“

Opět se sklonil k počítači a prsty se mu rozeběhly po klávesnici jako pianistovi když hraje ragtime.

13.

„Tak to bychom měli,“ usmál se Jarmil na zamračeného Novotného. „Za pár hodin jsme doma. Země volá hej hola, hej hola.“

„Jak koho,“ ušklíbl se Novotny. „Odtud jsem schopný dostat se domů i já, takže už tě nepotřebuju.“

Jarmil se zvedl z pilotního křesla a všiml si, že obrovitý pasažér třímá v ruce pacifikátor. Zvedl ruce k ramenům a Novotny se rozesmál.

„Vzdávat se nemusíš, nebude ti to nic platné. Za chvíli se půjdeš nadejchat vzduchoprázdna.“

Jarmil strnul, protože si uvědomil, že proti obrovitému Novotnému nemá nejmenší šanci. Spustil ruce dolů a ušklíbl se.

„Vony ty boží mlejny melou pomalu, ale jistě. Když mě teď zabiješ, nakonec se ti to vrátí,“ řekl tiše, ale pevně.

Otřel si zpoceně ruce do kombinézy.

Novotny pokrčil rameny a stiskl poslední tlačítko přednastavené sekvence. Z pacifikátoru vyšlehl zelený

paprsek a narazil do Jarmilovy hrudi. Drobný mužík vykřikl, ale nebylo to bolestí. Paprsek se odrazil od medirunového váčku se záložním Zeleným krystalem a prorazil za Novotnym do lodního pláště díru velkou jako pomeranč.

Svištění unikajícího vzduchu přehlušilo všechno ostatní, dokonce i jekot havarijní sirény. Vylétla většina pojistek včetně těch, co zajišťovaly přítok energie do gravitačního zařízení.

Jarmil se vrhl ke stěně, kde podle předpisů visel skafandr. Zdeno Novotny skočil na druhou stranu k záložnímu skafandru. V okamžiku, kdy Jarmil už zapínal poslední zip a tím nahodil vnitřní dodávku kyslíku, soukal se obrovitý Novotny teprve do kalhot. Oči mu vylézaly z důlků a jeho pohyby se zpomalovaly. Za dalších pět vteřin Novotnému vybuchla hlava a kolem se rozstříklo cosi šedivého.

„*Moc toho tam neměl,*“ pomyslel si Jarmil, když sledoval zmrzlé kousky mozku, jak poletují kabinou.

Sirénu už nebylo slyšet, jen blikající rudá světélka na pilotním pultu oznamovala, že stále ještě vřeští, leč bez vzduchu to nemělo ten správný efekt.

Jarmil se vítězoslavně zašklebil:

„*Ty boží mlejny zase nemelou až tak pomalu .*“

14.

„Ještě jedno pivo,“ křikl Mařák do tabákové mlhy, z níž se před okamžikem vynořil Sam Jednovoko.

„A máš na něj?“ zařval hostinský na oplátku.

„Jasně, šéfe,“ poplácal se Jarmil po kapse, kde zachrastilo pár dolsů.

Z kouře se vynořila hostinského ruka s püllitrem piva. Jarmil se ho s nadšením chopil.

„Ještěže jsem nejdřív nechal opravit a vybavit šlupku,“ pomyslel si, když upil první dlouhý lok. „Budu se muset na Hada vypravit znovu a prošmejdit to tam, když mě zase tak odrbali. Tentokrát by se mi Rustam do nákladního prostoru vejít mohl, a to se to bude šmejdit s takovým pomocníkem. Snad nakonec vydělám pořádný prachy, abych si mohl koupit baráček někde v teple u moře a nemuset nic dělat.“

Z kouře se vynořila velká postava a Jarmilovi se zastavilo srdce, tak se podobala jeho nedávnému zaměstnavateli.

„Měl bych pro tebe zajímavěj kšeft,“ ozval se chlaпík, který si bez pozvání přisedl. „Seš prej docela šikovnej šmejď. A nedávno jsi přivezl zajímavý věcičky...“

„To jste si mě s někým spletl, pane,“ zablekotal Jarmil a pivo mu v ústech zhořklo.

Obrovská ploutvovitá ruka ho chytila pod krkem a stiskla.

„Tak poletíš se mnou nebo ne?“

Jarmil jen několikrát bezhlese otevřel ústa, vypadal v tom okamžiku jako kapr na suchu.

Muž otevřel ústa a vystříkla mu z nich krev. Pustil Jarmila a padl tváří na stůl. Za ním stál Sam a v ruce měl Colt 206 ráže 38. Pětačtyřicítku nepoužíval, protože se po ní muselo příliš uklízet a někdy i vymalovat.

„Nemám rád, když někdo obtěžuje moje hosty,“ zavřel hostinský. „Nicméně bych uvítal, kdybys dopil pivo a vypadl. Jo, a zaplatíš dvě stě silasů za odklizení mrtvol a patnáct navíc za náboj.“

„To je dvakrát tolik co za Henryho,“ vydechl Jarmil.
„Jenže s tím jsem měl nevyřízený účty i já,“ odsekl Sam.

Mařák jen bezmocně kývl

15.

Jarmil seděl na úzkém lůžku ve své lodi, měl přivřené oči a před nimi mu se mu odvíjelo tridi předchozího života.

„*Jsem smolař,*“ říkal si lítostivě, když mu to běželo v barvě i vúních, tedy spíš smradech. „*Nikdo mě nemá rád, nikdo... Ale to je blbost,*“ prudce mávl rukou. „*Jak to vlastně celý začalo?*“

Kapitola 2

1.

„To byl ale hodně blbej nápad a ještě blbější sázka,“ prolétlo Jarmilu Mařákovi hlavou, když uvízl v šachtici spojující městský odpadní systém s přístávací plochou malých kosmických lodí, *„jenže jsem vlastně neměl na vybranou... Když prohraju jasně vyhranej zápas, navíc, když jsem na sebe vsadil všechny zbývající prachy... Dluhy se halt musejí platit... Jenom by nemusely tak strašně smrdět,“* uchechtl se sám pro sebe.

Smrdělo to tu jako stovka bezdomovců namačkaná v jedné místnosti, takže slíbený průplach vodou se zřejmě nekonal a Henry Krasten se musel popadat za obrovské břicho, které stejně bylo jeho nejvýznamnějším poznávacím znamením.

„Na druhou stranu je dobře, že se sem voda nedostala, protože to bych byl oslizlej jako měsíc starý maso zapomenutý na stole v kuchyni.“

Jarmil se zamítal a vydechl. Najednou mohl popo-
lézt dál. Škrábal se šikmou šachticí ještě asi deset minut, než konečně narazil na poklop. V tom místě se šachtice rozšířila a vytvořila malou komůrku. Jarmil si mohl na okamžik oddychnout.

Vytáhl z vaku, který celou cestu táhl na lanku za sebou, speciální klíč, kterým poklop odemkl a mohl ho odsunout stranou.

„Je fajn, že tyhle věci fungují krásně postaru. Žádná elektronika...“ zhluboka si oddychl, jakmile se protáhl ven.

Zůstal na všech čtyřech a uklidil montážní klíč.

„Že já idiot na tu sázku přistupoval. Henryho zabiju při prvním setkání,“ vztekal se Jarmil, drobný chlapík s dlouhými světlými vlasy, které měl svázané gumičkou do ohonu. „Nějak se z těch dluhů dostat musím a Henry má dolsů jako pampelišek na jarní louce. Takováhle fuška je bez problémů, ale tu cestu mu nedaruju. Za to si připlatí!“

Podíval se nad sebe a s uspokojením se ujistil, že je pod břichem šmejďácké lodi, tedy přesně, kde měl být. Ve světle Měsíce a hvězd se malý nákladák leskl jako staré rodinné stříbro.

Rozhlédl se kolem, ale bylo ticho a klid, jen cvrčci z nedalekých luk řvali ostošest. To mladíka uklidnilo. Opatrně vstal a rukou se přitom opřel o vzpěru ližiny. Byla teplá, jak do ní celý den pralo slunce a ještě nestačila vychladnout.

Stáhl si infrabryle z čela na oči a okolní svět rázem zezelenal. Těsně nad hlavou uviděl tenoučkou rýhu vstupu do nákladového prostoru. Spokojeně se usmál a univerzálem ho otevřel. Ozvalo se tiché zafunění, vrata nákladového prostoru se vyklopila a klesl k zemi. Málem ho udeřila, jen tak tak stačil uskočit. Přitom zakopl a upadl na záda. Praštil se do hlavy, až se mu zamžilo před očima.

„Kurva drát,“ zanádal potichu a levou rukou si masíroval temeno hlavy, kde mu naskakovala velká boule.

Vyhrabal se na nohy, obešel vyklopená vrata a vybě-

hl nahoru do vnitřku nákladového prostoru. Rozhlédl se a ve změti všemožných beden, hadrů, tyčí, kabelů a dalších nepříliš rozeznatelných věcí hledal bedýnku s výrazným nápisem Karamite inc.

„*Maj tady ještě větší bordel než já doma, a to je co říct,*“ ušklíbl se a v duchu zajásal, když zahlédl hledanou bedničku jen několik kroků od sebe.

Vykročil k ní.

To však bylo to poslední, co v této chvíli na *Jarní krásce* udělal. Před očima se zablesklo, podobně jako před chvílí, když sebou třískl, jen to bylo daleko silnější a intenzivnější.

Pak nastala tma.

2.

Když otevřel oči, udeřilo ho do nich tak jasné bílé světlo, že je okamžitě opět zavřel.

„Ale no tak, snad nebudeš chrápat až do soudného dne,“ ozval se vrčivý hlas a Jarmil pootevřel oči. Podíval se po zvuku.

Středně vysoký hubený muž s holou hlavou, která se mu blyštěla jako kulečnicková koule, se na něj usmíval jedním koutkem a nebyl to dvakrát příjemný úsměv.

Jarmil se nadzdvihl loktech a pak se zaúpením padl zpátky na lehátko. Točila se mu hlava a bylo mu na zvracení.

„Pokud to tady poblížeš, tak to budeš uklízet,“ stejně vrčivě jko předtím poznamenal muž a o krok ustoupil.

Jarmil si uvědomil drobné chvění lehátka a hlavou mu vyděšeně prolétlo:

„Letíme!“

Asi se mu to objevilo ve tváři, protože muž se rachtivě rozesmál.

„Pálí ti to rychle, i když, jak koukám, Pete tě majznul po hlavě docela silně.“

Jarmil se pomalu zvedl do sedu a spustil nohy z lehátka na podlahu. Zastudilo to. Podíval se na sebe a zjistil, že je nahý.

„Smrděl jsi tak, že jsme to museli všechno vyhodit ještě před startem,“ muž se znovu usmál jedním koutkem a Jarmilovi došlo, že má levou polovinu obličeje nehybně strnulou. „Až se umeješ, Pete ti dá něco na sebe.“

„Vy jste mě unesli,“ vymáčkl ze sebe Mařák nevěřičně.

„No jo,“ kývl spokojeně muž, „zaplatil jsem tvůj dluh a mám tebou podepsanou smlouvu na dobu neurčitou, než si ho odpracuješ.“

„Já jsem nic nepodepsal,“ vyjekl Jarmil a marně si snažil vzpomenout, jestli v opilosti něco takového přece jen neudělal.

„To sice ne, ale papíry jsou jako pravé a všechny přístavy ve vesmíru je za pravé uznají. Takže máš smůlu. Kdybys neměl takové kamarády, jako je ten tlusťoch...“ muž větu nedokončil.

„To je únos!“

„Není,“ zavrtěl muž hlavou, „mám tvou smlouvu a kdybys ji chtěl porušit, tak...“

Jarmil se chytil za hlavu a zaúpěl. Bolela ho jako střep.

„Mimochodem, jsem kapitán Maresku, a od této chvíle budeš poslouchat všechny moje rozkazy právě tak jako rozkazy Peta. Potřeboval jsem doplnit posád-

ku a ty se mi hodíš. Hlavně kvůli tomu, že to umíš s vojenskými roboty. Teda nic moc, seš tak druhá liga, ale zase na druhou stranu někoho jako Golovačova bych asi nenajmul...“ rozchechtal se kapitán.

„... za tak malý prachy,“ uznal Jarmil, který dobře věděl, že na mezinárodní úroveň nikdy asi mít nebude a zároveň si uvědomil, kolik činil jeho dluh u Henryho.

„Tak se s tím smiř,“ rozšafně kývl hlavou kapitán. „Když budeš dobře makat, tak se ze smlouvy vyplatíš poměrně brzy.“

Jarmil pochybovačně přimhouřil oči, ale pak nasadil obličej, který jasně naznačoval otázku.

„Nó, na druhou stranu,“ protáhl zamyšleně Maresku, „když odpočítám jídlo, oblečení, vzduch... tak to asi tak brzy nebude. Když se budeš snažit, možná za rok za dva...“ nechal slova rozplynout se ve vzduchu.

„Když to přežiju,“ pomyslel si Jarmil, který si vzpomněl na zkazky o *dlohověkosti* kosmických šmejdu.

3.

„Uklid' nákladovej prostor,“ burácel Pete, druhý člen posádky, muž širší než vyšší a kdyby neměřil skoro sto osmdesát centimetrů, dal by se považovat za prototyp trpaslíka.

Mohutný plnovous mu sahal až někam k vypouklému pupku, svaly měl větší než profesionální zápasníci, a očka tak malá, že mu prakticky mizela pod hustým obočím.

Jarmil neměl nejmenší chuť odporovat, a proto zamířil do největšího prostoru *Jarní krásky*.

Dunivé Peteho kroky slyšel za sebou, takže se nemu-

sel ani otáčet, aby se ujistil, že ho zástupce kapitána následuje. Zastavil se na prahu a řekl do vzduchu:

„Co s tím mám udělat? Přerovnat, nebo vyházet všechno ven...“

Před ním se rozprostírala zšeřelá hala dlouhá dobrých padesát metrů, široká osm a vysoká šest metrů. Smrdělo to tu jako v žumpě, ale také tu byl cítit olej, nějaké aromatické pachy... prostě se z toho zvedal žaludek.

Když vešel dovnitř, rozsvítla se světla na stěnách, a Jarmilovi se udělalo mdlo. Otočil se k Petovi a hlesl:

„Kdybych to měl jenom vyházet, tak to bude trvat týden...“

„Většina toho půjde do reaktoru,“ kývl hromotluk, „máš na to skoro tři neděle. Letíme do civilizovanejších krajín, takže tady musí bejt pořádek,“ burácel, až z beden padaly odložené hadry.

„Kam?“

„Do toho ti je prd,“ odsekl Pete a zamířil k první hromadě. „Tak sebou hni! Nebudu dělat všechno sám!“

Pak se otočil k Jarmilovi a smířlivěji dodal:

„Na Romis. Budeš tam mít práci.“

Jarmilovi přeběhl mráz po zádech. O té planetě slyšel a nebylo to nic pěkného. Pořádaly se tam gladiátorské zápasy bojových robotů, jen s poněkud změněnými pravidly, z nichž běhal Jarmilovi mráz po zádech.

„Gladiátorské zápasy?“ vyhrkl a hlas se mu zachvěl.

„Šikovnej kluk,“ zašklebil se Pete. „Tak se snaž, ať má kapitán radost z tvé práce a ať na tobě nechce vydělat jenom jednou.“

Mařákovi zvatovatěla kolena. Pak nad tím mávl rukou, byl tak trochu fatalista.

„*Nějak to dopadne,*“ pomyslel si. „*Ale tomu tlu-*

stoprdovi Henrymu to projít nesmí,“ upnul se na tu myšlenku, aby se strachy nesložil na špinavou kovovou podlahu *Jarní krásky*.

„Ještě před tím se zastavíme na Barktě. Tam vezeme tu bedničku, kterou jsi chtěl ukrást. Co je v ní vím, ale tobě bych radil, abys to vědět nechtěl, protože když se vyplatí letět tak daleko s jednou jedinou bedničkou, tak...“ nechal slova odplynout do skoro nedýchatelného vzduchu.

„... *půjde o kejhák,*“ doplnil si v duchu Jarmil.

„Tam na Barktě, si budeš taky vydělávat na živobytí. Kapitán tě tam potřebuje.“

„Proč mě?“ nedalo mu to chvíli poté, co vykašlal chuchvalec prachu, který mu vklouzl do krku, když zvedal bednu s náhradními součástkami, o nichž neměl ani nejmenší ponětí, k čemu slouží.

„Za prvé je to vcelku neobydlená planeta,“ podivně se ušklíbl Pete. „Za druhé tam jsou doly na... to tě nemusí zajímat,“ usekl informaci. „Za třetí je tam tolik velkých predátorů, že pohybovat se po ní jen tak je žádanka o přesun do žaludku některýho z nich, zvlášť když tam je poměrně hutná džungle. A to nemluvě o tom, že lidi, který tam kopou, se mezi sebou nemaj zase až tak rádi.“

„To si myslíš, že já tam budu nějak moc užitečnej?“ Mařák roztáhl ruce, aby předvedl svoji drobnou postavu.

Pete se rozchechtal.

„Dočkej času jako husa klasu! Sice přesně nevím, co to znamená, ale zní to hezky.“

Jarmil jen bezmocně pokrčil rameny.

4.

„Hele,“ vyjekl Jarmil, když odtáhl od stěny dvě masivně vypadající bedny, které však byly plné starých polystyurových výplní a tedy velmi lehké, „to je Sofinka.“

S úsměvem zíral na hlavu čtyřmetrového bojového robota, který ležel u stěny na zádech. Přední část měl pokrytou tlustou vrstvou masného prachu. Zbytek těla se ukrýval pod další hromadou odpadu.

„No,“ vydechl Pete, „už jsem si myslel, že tu mašinu snad nenajdeme. Musí tady ležet hezkejch pár let. A kapitán si nebyl úplně jistej, že tady ještě je,“ uchechtl se přerostlý trpaslík, až mu břicho nadskočilo. „Měl nejasný tušo, že ho jednou v opilosti střelil na... A tím si taky nebyl úplně jistej,“ dokončil proslov.

Jarmil ho neposlouchal a mlčky pracoval jako pes, který vyhrabává kost.

Kolem něj do uklizeného prostoru létaly bedničky, hadry, části jakýchsi přístrojů, podivně tvarované zašedlé výplně, prastarý kovový globus jakési planety, kusy zeleného dřeva, plechovky, papírové pytle plné čehosi sypkého, prostřelená obrazovka...

Netrvalo ani deset minut a původně napůl uklizený sklad se opět změnil v totální chaos. Zato bojový robot Sofie, vyráběný už dávno zaniklou Eurounií, ležel u stěny zbavený všeho smetí a odpadků.

„To je hezký,“ zavrčel Pete našťvaně, „a teď uklid ten binec, cos tady udělal.“

„Ale já jsem chtěl...,“ Jarmil se s láskou podíval na Sofii.

„Jo, s tímhle krámem se budeš mazlit, až tady bude

uklizeno. A budeš se setsakra snažit, protože v něm si budeš vydělávat na chleba.“

Jarmilovo nadšení poněkud ochladlo. Sofie byl krásný muzeální kousek, za který by se dalo utržit nemálo dolů, ale vylézt v něm do arény, to bylo něco úplně jiného. Jarmil přejel zjihlým pohledem čtyřmetrovou ocelokeramitovou obludu, která spokojeně ležela u stěny, připoutaná několika mírně rezatými řetězy se zámkami, a nikterak mu to nezdvihlo náladu. Přední krunýř byl nejen zprohýbaný, ale také dost zrezavělý a klouby na nohou a rukou nebyly v nejlepším stavu. Přece jen to byl třicet let starý model...

„Makej!“ štouchl Pete Jarmila do ramene. „Takhle si na suchej chleba a slanou vodu nevyděláš!“

Mařák sebou škubl, otočil se k němu a trochu třesoucím se hlasem ze sebe vymáčkl:

„Říká se to trochu ...“

„To není podstatné,“ mávl Pete rukou, která se velikostí nápadně podobala ocasní ploutvi plejtváka myšoka, „a teď makej.“

Jarmil se smutně podíval na hromady odpadu, který ještě čekal na roztřídění. Pak se podíval na Peta, který se pohodlně usadil na hrudním plátu Sofie a sledoval, jak Jarmil pracuje.

5.

Jarmilovi se najednou lehce zdvihl žaludek. Nebylo to tak strašné, neměl ho až v krku, ale jenom někde u srdce.

Právě vypadli z podprostoru.

Opřel se rukou o stěnu a oddychl si. Přejít neměl

rád, ale to asi nikdo. I když na druhou stranu bylo příjemné vědět, že je zase tam, kde má být, a ne kdesi, čemu nerozuměly ani ty nejlepší mozky na světě. Pete měl skloněnou hlavu a třásl se. Přechody snášel daleko hůř než Jarmil.

Nedá se říct, že by to Mařáka nepotěšilo.

Sklonil se k hromadě odpadu, kterou právě ládoval do kontejneru, a vtom mu najednou podlaha podjela pod nohama. Prudce zamával rukama, jak chtěl udržet rovnováhu, ale nepomohlo to. Upadl na záda a vyrazil si dech.

Jarní kráska sebou znovu trhla a začala prudce manévrovat. Jarmil se odlepil od podlahy a zamířil hlavou přímo do stěny. Natáhl ruce před sebe a navíc měl i kousek štěstí, první náraz totiž dokázal trochu ztlumit rukama. Prudce ho píchlo v pravém zápěstí a bolestí málem omdlel.

Přetočil se a zády dopadl na nouzový skafandr visící na stěně. Stejně si ale vyrazil dech.

Pak se sesunul na podlahu.

Když zase dech popadl, uslyšel zlověstné syčení unikajícího vzduchu. Vymrštil se na nohy, popadl skafandr a bleskurychle se do něj nasoukal. Když zavíral hledí přilby, rozeřval se signál poplachu a rozblíkala se červená světla.

„To si snad někdo myslí, že na lodích létají hluchý nebo slepí,“ prolétlo mu hlavou a byl rád, že je ve skafandru.

I tak mu hlava drnčela jekotem, který loď vydávala.

Kráska prudce zrychlovala a stále měnila směr. Jarmil se rozhlédl po uklizeném skladu, pak se vydal dopředu, do pilotní kabiny.

Loď měla třicetistupňový stranový náklon, ale jinak

zatím všechno fungovalo: gravitace, motor, řízení...

Světla zablikala a zhasla.

Rozsvítil čelní reflektor a musel se chytit madla na stěně, *Kráska* sebou škusbla, jako kdyby ji nakopl splašený kůň. Jarmil postupoval chodbou pomalu a lehce předkloněný. Zrychlení způsobovalo, že se cítil, jako kdyby se prodíral proti silnému větru.

Před ním se objevily pancéřové dveře pilotní kabiny. Byly otevřené, tedy spíš vyvrácené a visely nakřivo na jednom pantu.

Zůstal v nich stát a mírně si oddychl.

V pilotním křesle seděl kapitán Maresku ve skafandru a prsty mu poletovaly po ovládacím pultu, jako kdyby hrál nějaký prastarý rokenrol.

Jarmil na něj fascinovaně zíral s pootevřenou pusou. Od té doby, co kapitána poznal, ho neviděl udělat rychlý pohyb nebo někam spěchat.

Vždy se držel prastarého hesla, které někde vyčetl, a to znělo: „To chce klid.“

Na čelní obrazovce se míhaly obrovské nepravidelné balvany a *Kráska* se mezi nimi vlnila, jako kdyby tančila hula-hup.

Na levém zadním monitoru se oslnivě zablesklo. Jarmilův čelní štítek na to bleskurychle zareagoval, ale už bylo pozdě. Na okamžik oslepl a před očima mu poletovaly stříbrné hvězdičky.

Najednou dostal ránu do zad, kterou sice ztlumil skafandr, ale stejně mu málem znovu vyrazila dech. Padl na kolena a rozkašlal se.

Zorným polem se mu mihly sloupovité nohy v obrovitém skafandru.

Pete ho prostě překročil a víc se o něj nestaral.

Sedl si do navigátorsko-střeleckého křesla, připoutal se a vypnul signál poplachu.

Jarmil vstal a hbitě se usadil do třetího křesla. Bylo vzadu. Připoutal se a sledoval sehranou práci obou mužů.

Zatímco Maresku koncertoval v pilotním křesle, Pete v Jarmilových očích vypadal jako rozčílený lenochod. Střely pulzního děla mýjely šalupu, která je pronásledovala v uctivé vzdálenosti. I když mu míření ztěžoval Mareskův tanec mezi „kamennými vejci“ meteoritického roje, byl si Mařák jistý, že on by se s tím vypořádal daleko líp.

„Ty svině tady na nás musely čekat,“ vztek z Mareskova hlasu jen odkapával. „A není to žádná vládní korveta...“

„Že by to byli Karamitáci?“ ozval se Pete.

Jedna ze střel vybuchla v nepříjemné blízkosti *Jarní krásy*. Trefila kamenný balvan, který nebyl o moc menší než prchající loď. Rozprskl se jako zralá pýchavka, když na ni ve slunném podzimním odpoledni dupne rozverně dítě. Od místa výbuchu se rozlétl oblak černých úlomků tak hustý, že zaclonil i blízké slunce. Na zadních monitorech nebylo kromě tmy vidět vůbec nic.

Za pár okamžiků zabubnovaly na plášti úlomky zničeného meteoritu tak prudce, že se *Jarní kráska* rozdrnčela jako nakřáplý zvon.

„*Tohle nám neuškodí,*“ pomyslel si Jarmil, ale v tom okamžiku loď zasáhli.

Bylo to, jako kdyby dostal kladivem do zad. Na okamžik vypadlo všechno, světla, elektronika i gravitace. Zasyčelo to, jako kdyby se v kabině objevil obrovský rozružený had.

Mařák se schoulil do klubíčka, nejvíc, jak mu to pásy dovolily. A na pár chvil ztratil vědomí.

Probral se do tmy a vyděsil se.

„*Jsem slepý,*“ prolétlo mu hlavou. „*Pitomost,*“ uvědomil si za okamžik, když před sebou zahlédl rudě poblikávat kontrolky na Mareskově panelu. „*Dostali jsme to! To je konec!*“

Když se rozsvítilo nouzové osvětlení, uviděl Jarmil, že v Peteho křesle je díra, kterou by lehce prostrčil ruku i ve skafandru. Otvorem bylo vidět na střeleckou obrazovku, která právě blikavě naskakovala.

Maresku zdvihl hlavu, kterou měl položenou na dotykové pilotní klávesnici, a nechápavě se rozhlédl. Jeho pohled se zastavil na oblaku zmrzlé krve, který proplouval kabinou. Pak sklouzl pohledem k Peteho křeslu.

„Nesed' tam jako blb,“ zařval najednou, až to s Jarmilem trhlo.

Nechápavě zíral kolem a nebyl si schopný uvědomit, na koho to kapitán huláká. O vteřinu později mu došlo, že na něj. Vytřeštil oči a nevěděl, co má dělat.

„Umíš s tím zacházet?“ houkl kapitán tak hlasitě, až se Jarmilovi zamžily oči a rozdrnčela sluchátka ve skafandru.

Došlo mu, že kapitán myslí pulzní dělo.

Horlivě pokýval hlavou a pak mu docvaklo, že to ve slabém nouzovém osvětlení asi nebude vidět.

„Ano, kapitáne,“ kníkl a odpoutal se od křesla.

Okamžitě se vznesl. Na poslední chvíli se taktak stačil zachytit područky křesla. Odstrčil se a přelétl k Petemu.

Obrovský muž seděl zkamenělý a v pravé ruce stále ještě třímал střelecký joystick. Z díry na prsou mu trčel zmrzlý rampouch krve.

Jarmil se jednou rukou chytil područky a druhou Peta odpoutal. Podařilo se mu uvolnit i jeho ruku a střelec se vznesl ke stropu kabiny.

Mařák se připoutal na jeho místo a je třeba říct, že mu nebylo nijak do zpěvu.

Prošel mnoha souboji v aréně, vyhrával i prohrával. Bylo to drsné, mnohdy museli neúspěšného bojovníka z robota vyřezávat, o zranění nebývala nouze, ale nikdy nepotkal smrt.

I před chvílí, když sledoval souboj, vlastně si neuvědomoval, že jde o život. Měl pocit, že za chvíli se rozsvítí červené světlo, rozhodčí souboj ukončí a vyhlásí vítěze.

Nyní mu docházelo, že tomu tak není. Jako kdyby cítil tu strašlivou díru v křesle za svými zády.

„Zachovej chladnou hlavu,“ řekl tiše a klidně kaptán. „Začneš střílet, až ti řeknu. Zatím nás kryje oblak prachu z toho balvanu a taky zmrzlý vzduch, který z *Krásky* unikl. Jsou přesvědčeni, že nás dostali.“

„*Vždyť je to pravda,*“ pomyslel si Jarmil a zmateně přejížděl očima po kontrolkách na střeleckém pultu před sebou.

Valná většina z nich poblikávala červeně a jen pár zářilo nadějnou zelení.

Ale lepšilo se to. Pomalu, ale lepšilo.

„Buď připravený,“ Maresku se usmál jedním koutkem úst. „Až se přijdou přesvědčit, že nás mají z krku, tak je dostaneme.“

Jarmil se na něj nevěřičně díval. Byl v šoku z Peteho smrti i z celého boje. I na Zemi mezi sebou gangy válčily, i tam byli mrtví, ale jeho vždy podobné věci jaksi nějak mījely.